

solidarnost je naša snaga

Poseta ratnim izbeglicama sa Bliskog istoka u Adaševcima

18. decembar 2015.

Dok smo nas troje (Mirko, Violeta, Staša) išli autoputem, jedan naš prijatelj nam javio da se moramo obratiti za 'dozvolu' Komesarijatu za izbeglice i migracije. Pozovemo nadležnu osobu iz Komesarijata i ona objasni: „Pošaljite molbu za posetu. Navedite šta vam je po projektu, to ćemo mi razmotriti...” Na moj odgovor da mi nemamo nikakav 'projekt' već da se radi o građanskoj solidarnosti, ona je kazala da joj 'danas ne radi mejl (!?) a da inače imaju u Adaševcima 'važnu posetu'. Zanimljivo je kako dotična institucija administira 'solidarnost' i kidnapujući sam pojam solidarnosti, svode je na 'projektu, usmerenu kontrolisanu, solidarnost'. Ili pak, uvodi princip 'poželjnih' ili 'nepoželjnih' ili pak 'NVO od poverenja', jer nam reče 'Vi idite, ali poseta nije odobrena'. A što se tiče 'važne posete' radilo se o poseti predstavnika Komesarijata, a to je redovna radna obaveza zvaničnika Komesarijata... A mi mislili da je došao lično Ban Ki Mun...

U Adaševcima smo zatekli mnoštvo izbeglica koji su čekali da se ukrcaju za autobuse koji ih voze za železničku stanicu u Šid, oko šest kilometara dalje. Srele smo više žena sa decom, putuju same iz Sirije, Avganistana i manji broj iz Iraka. Naravno, bilo je i celih porodica. Svi su tražile nešto toplo – hranu, rukavice, šalove. Da se zgreju od studeni i nespavanja, i od unutrašnje zebnje, satima čekaju da nastave put u neizvesnost... Ponudile smo im toplu odeću za decu, darove koje nam je poslala naša aktivistkinja Lidija iz Kraljeva, njena baka je isplela i spremila jednu veliku kesu dečjih kapica, čarapica, džemperića. Nastavak aktivne solidarnosti u okviru akcije ŽUC mreže 'Pletemo mir i solidarnost'. Kad su videli da smo donele i voće a posebno banane, koje najviše vole, odjednom su nagnuli, ali lako smo, uz njihovu pomoć, pravično podelile voće i druge stvari. A onda dirljivi prizori bliskosti i poverenja: Muhamed, dečak iz Sirije, grli Violetu, ne odvaja od nje, a njegova mama deli drugoj deci šarene kape, pletene benkice.

Omar iz Sirije nas pita da li je bolje da idu u Švajcarsku ili Nemačku. Nismo mu predlagale gde da ide, ostavljajući ga sa iluzijom prava na izbor...

Opet smo srele dosta maloletnih muškaraca koji putuju sami, ima čak i invalida...

Aktivistkinja iz NVO 'Atina' nam objašnjava da izbeglice dnevno iz Adaševca kreću za Šid, da se na punktu kod železničke stanice u Šidu dnevno ukrcaju oko 2 000 u voz za Hrvatsku.

Odjednom me neko zove po imenu, vozač Transjuga iz Obrenovca, koji nas je vozio pre par godina u Dimitrovgrad na mirovnu akciju. Kaže

solidarnost je naša snaga

da prevozi izbeglice od Preševa do Šida, kaže da deci do 6 godina ne naplaćuju, a da je autobuska karta za odrasle po osobi 35 eura. Jasan dokaz da u Srbiji ne postoji nikakav oblik besplatnog prevoza za izbeglice.

Na delu se vidi šta se krije iza čuvenih floskula o 'humanosti prema migrantima'! Na pitanje koliko tura dnevno ima navedeni autoprevoznik, vozač se žali da imaju samo par tura jer 'Šiptari sve vode, sve od njih zavisi...' Umesto da mu objasnim da se radi o etničkoj mržnji, rasizmu, kažem mu: 'Pitaj Vulina, on je zadužen za migracione tokove u Vladi Srbije, on sve zna...'

I stvarno, gde idu te pare iz EU na ime pomoći 'migrantima'? Ili se dozvoljava formiranje novog sloja postratnih profitera uz otvorenu ili prećutnu saglasnost države? Ili se tako kupuje 'socijalni mir' jer na izbegličkoj ruti ogroman broj ljudi ponešto ušćirari? Gde su izveštaji o tome kako se troše sredstva koje država Srbija dobija? To nije nimalo transparentno, ali nam transparentno potenciraju da je 'Srbija ionako zemlja tranzita'.

Čim je javljeno da mogu da krenu, za tili čas izbeglički narod – žene, deca, muškarci – ukrcali su se u buseve. „Izgubiti svoje mesto u svetu isto je i što izgubiti svet“ kaže Hana Arent u eseju 'Mi izbeglice'. Minimum pravednosti za prognane od rata, jeste da pronađu svoje mesto u svetu.

Zapisala: Staša

